



И. Стубелъ

Сираче

Що съмъ станалъ рано преди тебе?
Нѣмамъ ниви, нѣмамъ стадо бѣло,
и да ме не питашъ, ще ти кажа —
нажаленъ съмъ, слѣнчице изгрѣло.

Сутринъ, вечеръ низъ поле тироко,
самъ преглѣцамъ хлѣбецъ и солчица,
все къмъ тебе гледамъ — нали растнахъ
безъ милувка, безъ звезда-сестрица.

Все къмъ тебе гледамъ, като зайдешъ,
въ планината поздравъ да изпратя,
дето рано легнаха въ земята
мойтъ родни и юначни братя.